

наблюдателенъ постъ се отправихъ преди смрачаване. Тукъ, на това дърво, грѣбваше да прекарамъ цѣла нощъ, презъ което време моето търпение бѣше поставено на изпитание. Предъ менъ бѣ полянката съ трупа на телето. Задъ менъ гората. Москититѣ (малки хапливи мушици), като че знаеха моето безсилие, нападаха ме безмилостно, но азъ понасяхъ геройски всичко. Всичко наоколо бѣше животъ. На всички страни като че имаше призраци: крѣсъци, брѣмчане, и разни други викове се сливаха въ полумрака. Гигантски прилепи, нощни птици и пеперуди ме обкръжаваха. Азъ, макаръ и добре въоръженъ, бѣхъ самъ-саменичъкъ на дървото. Кокалитѣ ме заболяха отъ дългото свито стоене. Но въ тази срѣда и въ това положение, колкото и да е въоръженъ и смѣлъ човѣкъ, нуждни сж стоманени нерви, за да се прекара цѣла нощъ на дървото въ джунглата.

Нощта бѣше свѣтла. Отъ време на време поглеждахъ къмъ трупѣтъ и ми се струваше, че полуизяденото теле се опитваше да стане и дори се приближаваше къмъ моето скривалище.

Бѣхъ силно възбуденъ и това гонеше съня. Дали ще дойде тигърѣтъ или ще пожертвувамъ една нощъ напраздно?

— Изведнажъ се стрѣсвамъ.

— Аоо! Аоо! чувамъ поздравителния викъ на тигъра. За мигъ замира всѣкакъвъ шумъ. Азъ се вслушвамъ и треперя отъ вълнение.

— Още е далече владетеля на гората и джунглата, на когото моето оръжие ще завърши живота.

Зачува се повторно неговия гласъ и пакъ потреперва сърдцето ми. Това не е страхъ, но по-скоро смайване предъ неговата смразяваща мощъ.

— Единъ старъ английски майоръ, който бѣ убилъ много тигри, казваше: — „Тигърѣтъ вдъхва репектъ! На езика на бенгалцитѣ неговия ревъ значи: „Внимание!“ „Азъ идвамъ!“ „Всички долу на колене!“

Този старъ господинъ ми призна, че ревѣтъ на тигъра спира винаги за мигъ сърдцето му. Това не бѣ слабостъ; тигърѣтъ говори на гората пълна съ животни и бедниятъ човѣкъ трѣбва да признае, че Богъ го изправя предъ една тайна, която никога нѣма да узнае. . .

— Моитѣ очи неспокойно оглеждаха околността.